

rodnosti vznak na moja kola. Voziček se je sprožil, zdrčal po strmem bregu in peljal mrmrajočega strica naravnost v vodo, ki je tekla po dolini. Da sem utegnil, to bi se bil smejal, pa sem splezal rajši hitro dol in jo udril domov. Kako se je kožuhar izkopal, ne vem; gotovo pa je prestal večji strah kot jaz.

Še enkrat sem imel priliko, pogledati se z medvedom. Poleti je bilo. Tople so bile noči, in v gozdu sem bil kar čez noč. Ko sem nehal sekati, sem zapalil velik ogenj in sezul po použiti večerji čevlje, legel poleg ognja in sem zaspal. Kar naenkrat pa me začne nekaj vohati po nogah. Jaz sunem in zagodrnjam, meneč, da je kaka ovca, ki se je izgubila čez dan. A zjutraj sem s strahom opazoval medvedji sled na svežem mehkem svetu."

Mokriški.

Lilije.

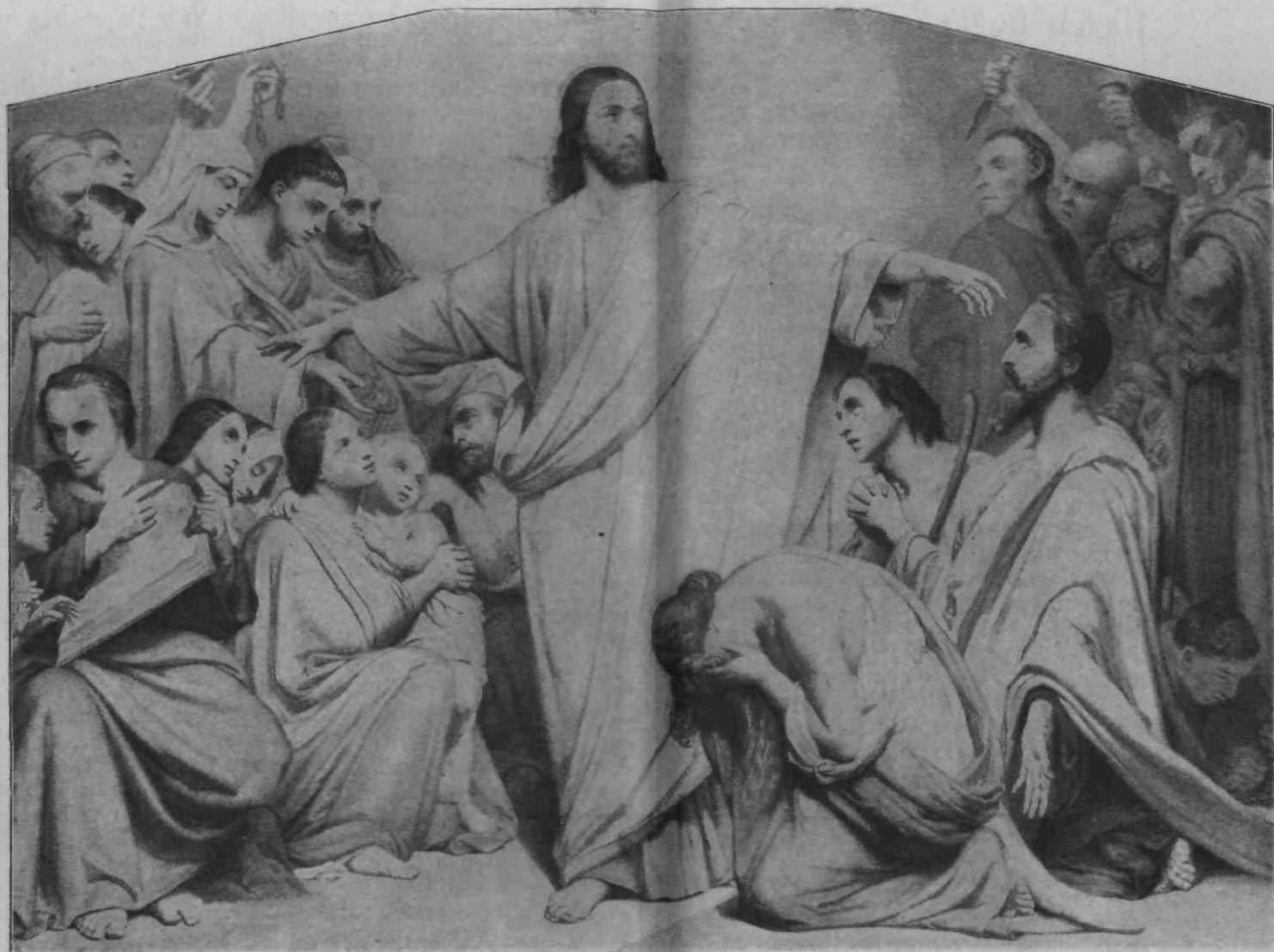
Da je odplavala lepa pomlad, tja na južne vrtove je odbežala pred ljuto zimo. In ko je odhajala jesen, so nagnile rože cvetne glavice kakor v žalostno slovo. Tudi lilije v Angeličini gredici so se sklonile in hirale in umirale od dne do dne. Zalivala jim je, negovala jih je Angelica bolj kot kdaj poprej; a kaj, ko ni bilo vrtnarice pomladi; a kaj, ko je bila kraljica pomlad že daleč tam na bajnem jugu.

Vsak dan je tožila Angelica svoji materi, vsak dan, da so ovenele njene deviške cvetice, nedolžne lilije, da nočejo rasti, pa naj jih neguje še tako skrbno.

Vsak dan so jo tolažili mati, da se bajna pomlad vrne; da zopet zasadi v njeno gredico srebrnobelih, ozkolistih lilij; da bo zopet sijalo solnce, jih redilo in pojilo s svojimi čistimi žarki, ki dajejo rast in življenje vsakemu cvetju. Vsak dan so jo tolažili in ji zraven naročali, naj skrbi, da ji ne ovenejo lepše lilije, kot so te, ki zvenejo z jesenjo in cveto s pomladjo; naj gleda, da ne zvenejo nebeške lilije, ki jih je vsadil nebeški vrtnar Jezus v človeška srca...

Bogumil Gorenjko.

Jezus, naš predobrotljivi plačnik.